

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Головне слідче управління

вул. Володимирська, 33, м. Київ, 01601, факс (044) 279-66-31, тел. (044) 255-84-88
www.ssu.gov.ua e-mail: san@ssu.gov.ua Код ЄДРПОУ 00034074

ПОВІДОМЛЕННЯ про підозру

м. Київ

«18» червня 2024 року

Старший слідчий 4 відділу 3 управління досудового розслідування Головного слідчого управління СБ України старший лейтенант юстиції Бутенко Тарас Андрійович, розглянувши матеріали досудового розслідування у кримінальному провадженні №42022000000001510 від 28.10.2022 та встановивши наявність достатніх доказів для підозри особи у вчиненні кримінального правопорушення, керуючись положеннями ст. ст. 2, 40, 42, 276-278 КПК України, -

ПОВІДОМИВ:

Шахназарова Карена Георгійовича

(рос. Шахназарова Карена Георгиевича),
08.07.1952 р.н., громадянина російської федерації; уродженця м. Краснодар СРСР, зареєстрованого за адресою: рф, м. Москва, Малий Козихинський Переулоч, буд. 4, корп. 1, кв. 8, ІПН 771002632970, документованого паспортом громадянина рф №4598 472525, виданим 16.03.1999, страховий номер індивідуального особового рахунку(СНИЛС): 01972317758,

про те, що він підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого **ч. 3 ст. 436-2 КК України**, тобто у виправдовуванні збройної агресії російської федерації проти України, розпочатої у 2014 році, вчиненому з використанням засобів масової інформації.

Фактичні обставини кримінального правопорушення, у вчиненні якого підозрюється громадянин російської федерації Шахназаров К.Г.

Так, 24.10.1945 набув чинності Статут ООН, підписаний 26.06.1945, яким фактично створено дану організацію. До складу ООН входять Україна, російська федерація та ще 49 країн-засновниць, а також інші країни світу.

Відповідно до ч. 4 ст. 2 Статуту ООН, усі Члени зазначеної організації утримуються у своїх міжнародних відносинах від загрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним з Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 09.12.1981 про неприпустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями: № 2131 (XX) від 21.12.1965, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету; № 2625 (XXV) від 24.10.1970, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН; № 2734 (XXV) від 16.12.1970, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки та № 3314 (XXIX) від 14.12.1974, що містить визначення агресії, встановлено, що жодна з держав не має права здійснювати інтервенцію або втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Цими ж міжнародними документами закріплені обов'язки держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації, здійснення сприяння, заохочення або підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербування найманців або посилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у ст.ст. 1-5 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН № 3314 (XXIX) від 14.12.1974 серед іншого визначено, що ознаками агресії є:

- застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної недоторканності чи політичної незалежності іншої держави;

- застосування збройної сили державою в порушення Статуту ООН.

Будь-яке з наступних діянь, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, хоч би який тимчасовий характер вона не мала, що є результатом такого вторгнення або нападу або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або її частини;

- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;

- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;

- напад збройними силами держави на сухопутні, морські чи повітряні сили чи морські та повітряні флоти іншої держави;

- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за угодою з державою, що приймає, порушуючи умови, передбачені в угоді або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;

- дія держави, яка дозволяє, щоб її територія, яку вона надала у розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;

- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, що мають настільки серйозний характер, що це рівносильно наведеним вище актам, або її значну участь у них.

Жодні міркування будь-якого характеру, чи то політичного, економічного, військового або іншого характеру не можуть бути виправданням агресії.

Крім того, принципи суверенної рівності, поваги прав, притаманних суверенітету, незастосування сили або загрози силою, непорушності кордонів, територіальної цілісності держав, мирного врегулювання суперечок та невтручання у внутрішні справи держав були закріплені також у Заключному акті Наради з безпеки та співробітництву у Європі від 01.08.1975, який був підписаний СРСР, правонаступником якого є російська федерація.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16.07.1990 (далі – Декларація) зазначено, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту та неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканною і не може бути змінена та використана без її згоди.

Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки 24.08.1991 схвалено Акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави – України. Відповідно до зазначеного документу, територія України є неподільною та недоторканною.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і російська федерація.

Відповідно до п.п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994 російська федерація, Сполучене Королівство Великобританії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні свої зобов'язання згідно з принципами Заключного акту Наради з безпеки та співробітництву у Європі від 01.08.1975 поважати незалежність, суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язалися утримуватися від загрози силою або її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що жодна їхня зброя ніколи не використовуватиметься проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

Відповідно до п.п. 3, 8 Меморандуму про підтримання миру та стабільності у Співдружності Незалежних Держав від 10.02.1995, укладеного

між державами СНД, серед яких є Україна та російська федерація, держави підтвердили непорушність існуючих кордонів одна одної та зобов'язалися виступати проти будь-яких дій, що підривають їх непорушність, а також вирішувати всі суперечки, що виникають з питань кордонів та територій, лише мирними засобами. Держави також зобов'язалися не підтримувати на території інших держав-учасниць сепаратистські рухи, а також сепаратистські режими, якщо вони виникнуть; не встановлювати із нею політичних, економічних та інших зв'язків; не допускати використання ними територій та комунікацій держав-учасниць Співдружності; не надавати їм економічну, фінансову, військову та іншу допомогу.

Відповідно до положень Статуту ООН та зобов'язань згідно із Заключним актом Наради з безпеки та співробітництва в Європі, Україна та російська федерація 31.05.1997 уклали Договір про дружбу, співпрацю та партнерство між Україною та російською федерацією (ратифікований Законом України № 13/98-ВР від 14.01.1998 та Федеральним Законом російської федерації № 42-ФЗ від 02.03.1999). Відповідно до ст. ст. 2-3 зазначеного Договору, російська федерація зобов'язалася поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів і зобов'язалася будувати відносини одна з одною на основі принципів взаємної поваги, суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, не застосування сили або погрози силою, у тому числі економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, дотримання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загальновизнаних норм міжнародного права.

Відповідно до опису та карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та російською федерацією про українсько-російський державний кордон від 28.01.2003 (ратифікований російською федерацією 22.04.2004), територія Автономної Республіки Крим, м. Севастополя, Донецької та Луганської областей належить до території України.

Статтями 1-2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною та незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною та недоторканою.

Згідно ст. 5 Конституції України, носієм суверенітету та єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Право визначати та змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народу і не може бути узурповане державою, її органами чи посадовими особами.

Згідно статті 6 Конституції України, державна влада в Україні здійснюється на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову.

Стаття 69 Конституції України зазначає, що народне волевиявлення здійснюється через вибори, референдум та інші форми безпосередньої демократії.

Відповідно до ст. 68 Конституції України кожен зобов'язаний неухильно дотримуватися Конституції України та законів України, не посягати на права та свободи, честь та гідність інших людей.

Статтею 73 Конституції України визначено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Відповідно до статті 85 Конституції України, призначення всеукраїнського референдуму з питань, визначених статтею 73 цієї Конституції, належить до повноважень Верховної Ради України.

Відповідно до ст. ст. 132-134 Конституції України територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території. До складу України входять: Автономна Республіка Крим, Вінницька, Волинська, Дніпропетровська, Донецька, Житомирська, Закарпатська, Запорізька, Івано-Франківська, Київська, Кіровоградська, Луганська, Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Сумська, Тернопільська, Харківська, Херсонська, Хмельницька, Черкаська, Чернівецька, Чернігівська області, міста Київ та Севастополь. Місто Севастополь має спеціальний статус, АР Крим є невід'ємною складовою України та в межах повноважень, визначених Конституцією України, вирішує питання, віднесені до її ведення.

Незважаючи на викладене, діючи з прямим умислом, усвідомлюючи суспільно небезпечний характер своїх дій, передбачаючи його суспільно небезпечні наслідки і бажаючи їх настання, в порушення зазначених вище міжнародних нормативно-правових актів, у березні – квітні 2014 року в Луганській та Донецькій областях України розпочалася збройна агресія російської федерації шляхом неоголошених та прихованих вторгнень підрозділів збройних сил та інших силових відомств російської федерації, організації та підтримки терористичної діяльності та діяльності, направленої на окупацію Луганської та Донецької областей та порушення територіальної цілісності України.

За поданням керівника Антитерористичного центру при Службі безпеки України, погодженим із Головою Служби безпеки України, 07.04.2014 на території Донецької і Луганської областей розпочато проведення антитерористичної операції.

Через посилення сепаратистських виступів та захоплення державних установ на сході України 13.04.2014 виконуючий обов'язки Президента України Указом від 14.04.2014 № 405/2014 затвердив рішення Ради національної безпеки і оборони України «Про невідкладні заходи щодо подолання терористичної загрози і збереження територіальної цілісності України» та Україною розпочато на території Донецької та Луганської областей широкомасштабну антитерористичну операцію із залученням Збройних Сил України та інших військових формувань.

Відповідно до Звернення Верховної Ради України до Організації Об'єднаних Націй, Європейського Парламенту, Парламентської Асамблеї Ради Європи, Парламентської Асамблеї НАТО, Парламентської Асамблеї ОБСЄ, Парламентської Асамблеї ГУАМ, національних парламентів держав світу «Про визнання РФ державою-агресором», затвердженого Постановою Верховної Ради України від 27.01.2015 № 129-VIII, Верховною Радою України визнано російську федерацію державою-агресором, що всебічно підтримує тероризм та блокує діяльність Ради Безпеки ООН, чим ставить під загрозу міжнародний мир і безпеку.

Надалі, 22.02.2022 президент російської федерації, реалізуючи злочинний план, направлений на насильницьку зміну меж території та кордонів України, порушення порядку, встановленого Конституцією України, направив до Ради Федерації звернення про використання збройних сил російської федерації за її межами, яке було задоволено.

російська федерація 24.02.2022 відкрито вторглася в Україну, коли її збройні сили о 03 год 40 хв перетнули державний кордон у Луганській області.

Того ж дня, 24.02.2022, о 04 год 30 хв за київським часом президент російської федерації, виступаючи на центральних телеканалах російського телебачення, оголосив про проведення на території України так званої «спеціальної воєнної операції» з метою нібито «демілітаризації та денацифікації України». Відразу після цього збройні сили російської федерації, що діяли за наказом керівництва російської федерації та її збройних сил, почали наносити ракетні удари по всій території України.

У зв'язку з цим, Указом Президента України «Про введення воєнного стану в Україні» № 64/2022 від 24.02.2022 в Україні введено воєнний стан з 05 год 30 хв 24.02.2022 строком на 30 діб, який у подальшому неодноразово продовжувався та діє по сьогоднішній день.

Будучи обізнаним про вказані обставини, у невстановлений досудовим розслідуванням час та місці, однак не пізніше відкритого воєнного вторгнення російської федерації на територію України 24.02.2022, знаючи про протиправні дії проти основ національної безпеки України, миру, безпеки людства та міжнародного правопорядку представників влади та ЗС РФ, серед яких начальник Генерального штабу ЗС РФ Герасимов В.В., Міністр оборони РФ Шойгу С.К., Директор Федеральної служби військ національної гвардії Російської Федерації - головнокомандувач військами національної гвардії Російської Федерації Золотов В.В. та інші, генеральний директор федерального державного унітарного підприємства «Кіноконцерн «Мосфільм», м. Москва, Шахназаров Карен Георгійович, 08.07.1952 р.н., як керівник російського державного підприємства та відома публічна особа і представник так званого «культурного осередку російської федерації», прийняв рішення щодо підтримки і виправдовування дій керівництва рф, створення у громадян росії та інших країн хибного уявлення про дійсний стан справ при проведенні так званої «спеціальної воєнної операції» в Україні та переконання їх у законності

дій керівництва рф щодо військової агресії проти України, а також формування громадської думки про те, що це вимушений захід, який направлений на захист росіян та мешканців тимчасово окупованих територій України.

У вересні 2023 року, усвідомлюючи явну злочинність власних дій та передбачаючи можливість настання тяжких наслідків, у тому числі загибель людей, зокрема й цивільного населення, не зважаючи на масштабну світову підтримку України та засудження лідерами і політичними діячами світових держав, а також іншими публічними особами агресії російської федерації проти України, Шахназаров К.Г., користуючись своєю медійною популярністю та авторитетом у медіа, як відомий російський кінорежисер, який має велику аудиторію і можливість формувати певну суспільну думку серед населення рф та інших країн, реалізовував свій злочинний умисел щодо виправдовування збройної агресії російської федерації проти України, розпочату в 2014 році з використанням засобів масової інформації.

На виконання свого злочинного умислу Шахназаров К.Г. здійснив висвітлення в ході інтерв'ю та поширення у всесвітній мережі Інтернет на платформі відеохостингу YouTube встановлених на державному рівні представниками влади та зс рф наративів та лозунгів, які виправдовують збройну агресію російської федерації проти України, розпочату в 2014 році, в рамках державної інформаційної політики щодо підтримки так званої «спеціальної воєнної операції».

З метою демонстрації підтримки загарбницьких дій російської федерації проти України та доведення неправдивої інформації щодо збройної агресії російської федерації проти України невизначеному колу осіб, Шахназаров К.Г., перебуваючи у м. Москва, у невстановлений досудовим розслідуванням час, але не пізніше 18.09.2023, під час інтерв'ю російському блогеру Манучарову В.Р., темою якого були суверенітет України та інтереси росії, усвідомлюючи те, що відеозапис та зміст даного інтерв'ю будуть поширені у всесвітній мережі Інтернет та будуть доступні необмеженій аудиторії користувачів, безпосередньо довів та поширив інформацію, яка спрямована на реалізацію російської державної інформаційної політики щодо підтримки так званої «спеціальної воєнної операції» і виправдовування збройної агресії російської федерації проти України, розпочатої у 2014 році.

Так, відповідаючи на запитання інтерв'юера про причини особистої підтримки так званої «спеціальної воєнної операції» в Україні, Шахназаров К.Г. виправдовував збройну агресію російської федерації проти України, розпочату у 2014 році, використовуючи при цьому вирази для позначення безальтернативності та вимушеності збройної агресії РФ проти України, що відноситься до лексичних маркерів категорії «виправдовування», та довів до необмеженого кола осіб інформацію, яка спрямована на реалізацію російської державної інформаційної політики щодо підтримки так званої «спеціальної воєнної операції», зокрема: *«Тут вопрос поддержал, не поддержал, вообще не стоит. Вот эта постановка, она у нас как бы ее используют, войну никто никогда не поддерживает. Ничего хорошего в войне нет. Кстати, и Великую*

Отечественную Войну её участники не поддерживали, а что в этом хорошего?! Как говорится война, есть война. Другое дело что ты понимаешь смысл необратимости и принципиальность этого события — вот это другой вопрос. Я его понимаю и как говорится, я поэтому принимаю эти исторические события, как они есть и соответственно, я понимаю, что для нашей родины — это вопрос такой принципиальный, вопрос существования. Поэтому, я на стороне своей страны».

Відповідаючи на запитання інтерв'юера про те, як враховуються права українського народу при проведенні так званої «спеціальної воєнної операції», якщо за офіційною версією «спецоперації» рф відстоює свої права і права росіян на Донбасі, російську мову та мир, Шахназаров К.Г. продовжив виправдовувати збройну агресію російської Федерації проти України, розпочату у 2014 році, використовуючи при цьому вирази для позначення безальтернативності та вимушеності збройної агресії рф проти України, вживаючи відповідні слова для уточнення наслідкового зв'язку між збройною агресією проти України та забезпеченням існування російської федерації, а також надаючи аргументи на користь вимушеності розпочатої війни, що відносяться до лексичних маркерів категорії «виправдовування», зокрема: *«А ну я думаю, что тут вопрос идеологический, он более глубокий. На мой взгляд россия отстаивает вообще свое существование сегодня. Тут даже не вопрос прав русских на Донбассе, это как у всякого события есть некая идеологическая, такая первая, необходимо безусловно. Вот, но есть такая внутренний смысл всего того, что происходит. Внутренний смысл, на мой взгляд в том, что, если россия проиграет эту борьбу, россия исчезнет, вот у меня глубокое убеждение, абсолютно. Вот она просто исчезнет, она распадется, она начнет распадаться, она, распаясь, это приведет к ужасающим совершенно последствиям, потому что такая гигантская страна и такая в общем достаточно сложная, это распад приведет к гражданской войне и катастрофическим совершенно последствиям, учитывая наличие огромного числа вооружения в нашей стране. Поэтому, мой взгляд на это такой.»*

Надаючи відповідь на запитання інтерв'юера про мету та результати, які бажають досягти росіяни, внаслідок проведення так званої «спеціальної воєнної операції», Шахназаров К.Г. знову ж таки виправдовував збройну агресію Російської Федерації проти України, розпочату у 2014 році, вдаючись до використання виразу для уточнення наслідкового зв'язку між збройною агресією рф проти України та забезпеченням існування російської федерації, що відноситься до лексичних маркерів категорії «виправдовування», зокрема: *«... ну я могу сказать, что я хочу, я хочу конечно, чтобы россия выиграла! Но я хочу, чтобы еще оставался какой-то, какая-то перспектива для возможности возрождения Украины и России. Но для меня очевидно, что нужна победа однозначно, я повторяю в случае поражения и в этом случае уже тут, конечно, говорит, там, о нюансах не приходится. На мой взгляд, может быть, я не прав, хотя мне кажется абсолютно прав. Если мы проиграем, то*

это будет грозить нашей стороне исчезновением, вообще с карты мира. Я не говорю, что это произойдет, там на следующий день, начнется процесс, который приведет к распаду страны. О чем они, кстати, говорят прямо и на Западе, и в Украине они же тоже понимают».

Відповідаючи на запитання інтерв'юера щодо вираження своєї позиції про вимушене чи невимушене порушення суверенітету і права українців при проведенні так званої «спеціальної воєнної операції» в Україні, Шахназаров К.Г. висловив підтримку дій вищого політичного та військового керівництва російської федерації та виправдовував збройну агресію російської федерації проти України, розпочату у 2014 році, використовуючи вирази та слова для визначення звичності таких подій у світовому масштабі та вказуючи на безальтернативність і вимушеність збройної агресії рф проти України, що відноситься до лексичних маркерів категорії «виправдовування», зокрема: *«... ну да, в определенной мере нарушаем. И что? Это не есть, что-то такое экстраординарное. Нация, которая сражается за свое существование, имеет право это делать любыми доступными методами. Это вынужденная ситуация в моем понимании, хотя она конечно достаточно, там уже, как говорится, то, что мы начали операцию, это с точки зрения информационной, прямо скажем не очень выгодно. Но я доверяю президенту. Он сказал, что другого выхода не было. Но это по большому счету не имеет никакого значения. И то, что схватка она была, повторяю неизбежной, и она должна была состояться и то, что она началась так она началась так».*

Як встановлено у ході досудового розслідування, у вищевказаних висловлюваннях Шахназарова К.Г. містяться лінгвістичні ознаки виправдовування збройної агресії російської федерації проти України.

Так, встановлено, що висловлювання в них мають комунікативну мету - виправдати збройну агресію РФ проти України як таку, що є правильною в ситуації, яка склалася та вимушеною, безальтернативною. На контекстуальному рівні, Шахназаров К.Г. аргументує війну в Україні тим, що РФ бореться за власне існування. Таким чином, збройна агресія РФ проти України позиціонується як захист власної нації перед загрозою знищення. Мовець використовує риторичну модель аргументації, побудовану на аксіологічному протиставленні за ознакою геополітичної належності: з росією або ніде.

Також встановлено, що за своєю структурою інформація в них є оцінною, Шахназаров К.Г. розмірковує над певними подіями та надає власні висновки, висловлює власне ставлення. Він використовує значну кількість емоційно-експресивної лексики та модальних слів.

18.09.2023 внаслідок розміщення російським блогером Манучаровим В.Р. відеозапису даного інтерв'ю з назвою «Карен Шахназаров: Суверенитет Украины и интересы России» на Youtube-каналі «Эмпатия Манучи» за посиланням: https://youtu.be/z6C1PHT_Dzw?si=goYapDO9abxpx5BH на відеохостингу Youtube у всесвітній мережі Інтернет, який відповідно до п.30 ч. 1 ст. 1 Закону України «Про медіа» є засобом масової інформації, Шахназаров

К.Г. довів вищевказану інформацію до необмеженого кола людей на території усіх держав, у т.ч. України, де є доступ до всесвітньої мережі Інтернет.

У зв'язку з вищевикладеним, громадянин російської федерації **Шахназаров К.Г.** підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 3 ст. 436-2 КК України, тобто у виправдовування збройної агресії Російської Федерації проти України, розпочатої у 2014 році, вчинене з використанням засобів масової інформації.

Старший слідчий 4 відділу
3 управління досудового розслідування
Головного слідчого управління СБ України
старший лейтенант юстиції

Тарас БУТЕНКО

«ПОГОДЖЕНО»

Прокурор першого відділу
Управління процесуального керівництва
та підтримання публічного обвинувачення
Департаменту протидії злочинам,
вчиненим в умовах збройного конфлікту,
Офісу Генерального прокурора

Ігор МОЛОДОВСЬКИЙ

« 18 » червня 2024 року

Одночасно, у відповідності до вимог ст. ст. 42, 277 КПК України роз'яснено, що підозрюваний має право:

1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;

2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені цим Кодексом, а також отримати їх роз'яснення;

3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату;

4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

5) давати пояснення, показання з приводу підозри, в будь-який момент відмовитися їх давати;

6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою - на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 КПК України;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог цього Кодексу технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 КПК України, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 КПК України;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому цим Кодексом;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра не підтвердилася;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустріч з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний має також інші процесуальні права передбачені цим кодексом.

Підозрюваному вручається пам'ятка про його процесуальні права та обов'язки одночасно з їх повідомленням, особою, яка здійснює таке повідомлення.

Підозрюваний:

_____ / _____ /
« ___ » год. « ___ » хвилин « ___ » _____ 2024 року

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру вручено, права підозрюваного оголошені та роз'яснені.

Підозрюваний:

_____ / _____ /

Захисник:

_____ / _____ /

Письмове повідомлення про підозру вручив:

**Старший слідчий 4 відділу 3 управління
досудового розслідування ГСУ СБУ
старший лейтенант юстиції**

Тарас БУТЕНКО